

[Hans Jacob Sørensen.]

urørt. Det mener vi ikke er berettiget, ikke mindst af den Grund, at vi for vort Vedkommende ikke kan indtage det Standpunkt at sige: alle de Honorarer, der ikke vedrører os personlig, skærer vi ned, men dem, der vedrører os personlig, lader vi blive staaende. Det Standpunkt vil jeg i hvert Fald for mit Vedkommende hævde, at vi ikke kan indtage; jeg mener, det er urigtigt at stille sig paa den Maade. Men jeg vil endvidere gerne om det Spørgsmaal, om vi faar for meget eller for lidt, sige, at jeg skal ikke være uenig med det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen i, at det Honorar, der gives os, set i Forhold til det, der betales andre Steder for Arbejde, ikke synes at være stort. Men det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen har jo delt Skæbne med mig, bl. a. ogsaa ved at være Medlem af Lønningskommissionen af 1929, og dér sad vi i Sommermaanederne 1929 og hørte paa 84 Deputationer, som talte om Lønnings- og Honorar-spørgsmaal, og der var ikke en eneste Deputationer, som mente, at de havde for meget, de mente alle, at de egentlig burde have mere. Ud fra denne Synsvinkel skal vi vist være lidt forsigtige med i denne Sal og navnlig i en saa højstemt Tone som den, det ærede Medlem i Modspætning til tidligere Optræden anslog i Dag, at drøfte dette Spørgsmaal paa den Maade. Naar vi skal tale ærligt om Spørgsmaalet, saa er i hvert Fald de 312 Kr., der kan være Tale om for en udenbysboende Rigsdagsmand, og de 240 Kr., der kan være Tale om for en indenbys boende, dog ikke et saadant Beløb, at Tabet af dem kan betyde en Katastrofe i økonomisk Henseende for vedkommende; kan det det, vil jeg sige, at saa er vedkommendes Stilling i Forvejen i højeste Grad rystet. Men det, jeg synes der ikke mindst bør protesteres imod i det ærede Medlem Hr. N. P. Niensens Udtalelser, var Tendensen i Retning af, at det Honorar, der ydes Rigsdagsmændene, skulde være saadan, at vedkommende var i Stand til at leve af det, eventuelt leve af det alene. Den Opfattelse deler jeg ikke. Jeg mener, at Rigsdagens Sammensætning netop faar sin Værdi ved, at Medlemmerne er Folk, der kommer fra de forskellige Dele af Befolkningen, fra de forskellige Dele af Erhvervslivet, og ikke Folk, der skal leve af at være Rigsdagsmænd. Jeg siger, at det kan drøftes frem og tilbage, om vi faar for lidt eller for meget, men een Ting mener jeg dog staar fast, og det er, at naar Regering og Rigsdag vedtager, at der paa Honoraromraadet skal foretages gennemgribende

Nedsættelser, saa kan vi ikke for Rigsdagens Vedkommende sige, at Nedsættelser skal der ske alle Steder saa nær som her, at det, der her een Gang er sat, skal blive staaende, det kan der ikke forandres ved. Og jeg gentager, at der paa Honoraromraadet i Aar i Forhold til i Fjor er sket Nedsættelser til et Beløb af ca. 575 000 Kr. Der er fra det Udetillæg, som ydes til Tjenestemænd, der udsendes som Danmarks Repræsentanter til de forskellige Udlande, taget et Beløb af ca. 125 000 Kr. I alt er der saaledes Tale om et samlet Beløb paa ca. 700 000 Kr. Naar et saadant Beløb er taget netop paa denne Konto, maa ogsaa den Del, som er vort Tillæg til Honoraret, berøres og berøres i Lighed med, hvad der er sket for andres Vedkommende.

Maa jeg dernæst om de andre Ændringsforslag, som angaar Indføjelsen i Normeringsloven af en ny Paragraf, § 4, sige, at naar det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen om dette Forslag saavel som om det, jeg allerede har omtalt, sagde, at det var Forslag, der var stillet for at takkes visse Vælgeres Meninger og Opfattelser, maa jeg ganske bestemt protestere derimod. Forslaget er stillet ud fra den Betragtning, vi stadig har gjort gældende fra Venstres Side, nemlig at vore Tjenestemænds Lønforhold maa staa i ret nøje Afpassning, saa godt som det lader sig gøre, til de Indtægtsforhold, der gør sig gældende for den øvrige Befolkning. Det var ud fra den Betragtning, vi gik med til at gennemføre Lønningsloven i Fjor, idet vi mente, at de Reguleringsbestemmelser, der blev indsat i den Lov, var af en saadan Karakter, at de medførte den nødvendige Regulering, og saaledes som Indtægtsforholdene har ligget i vort Land gennem en Aarrække, og om denne stabile Tilstand var fortsat, er jeg heller ikke i Tvivl om, at disse Reguleringsbestemmelser kunde have virket tilstrækkeligt. Men det, vi er kommet ud for i det Aar, der er forløbet fra Marts i Fjor til Marts i Aar, er nu navnlig for visse Dele af Befolkningens Vedkommende af en saadan Beskaffenhed, at vi vel ikke nogen Sinde har kendt Magen til det i vort Folks Historie. Det har ogsaa medført, at hele Spørgsmaalet om vore Tjenestemænds Aflønning nødvendigvis har maattet tages op ikke blot til Undersøgelse, men ogsaa i Retning af Ændringer, gaaende ud paa at regulere de Lønninger, Tjenestemændene faar. Det stod længe hen, hvilken Vej Regeringen vilde gaa i saa Henseende, men vi fik jo i forrige Uge Klarhed herover i det Forslag, som den højtærede Finansminister fremsatte i Anledning af Kriselov-